

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **S. K.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2025, č. j. 2 Az 19/2025-40, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2025, č. j. OAM-404/ZA-ZA15-ZA13-2025; tímto rozhodnutím žalovaný podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítl žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou.

[2] Společně s kasační stížností podal stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Bezprostředním důsledkem nabytí právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí žalovaného bylo pro stěžovatele pozbytí statusu žadatele o mezinárodní ochranu, s nímž je spojeno oprávnění setrvat na území České republiky. V Arménii mu přitom hrozí nástup do povinné vojenské služby, což ho s ohledem na situaci mezi Arménií a Ázerbájdžánem vystavuje riziku přímého zapojení do řešení incidentů na dlouhodobě sporné hranici, kde není vyloučeno ani opětovné vypuknutí plnohodnotného válečného konfliktu, pročež by mohl být nucen podílet se na válečných zločinech proti míru či být podobnému jednání vystaven ze strany Ázerbájdžánu. Nucené vycestování by tak vedlo k ohrožení či přímo porušení jeho práva na život, práva nebýt vystaven mučení, krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení podle čl. 2 a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zároveň v případě nuceného vycestování argumentoval i nepoměrně větší újmu svou i svého otce (u něhož stěžovatel v České republice bydlí) spočívající v narušení práva na respektování soukromého a rodinného života. Přiznání odkladného účinku negativně nezasáhne do práv třetích osob a nelze ani říci, že by narušovalo důležitý veřejný zájem.

[3] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. Účelem tohoto institutu podle jeho názoru není řešení situace, v níž se ocitá každý stěžovatel, jehož kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona.

[4] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost ze zákona odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se přiměřeně užije § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce, resp. stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Povinnost tvrdit vznik újmy má stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něho znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje, a uvést její intenzitu (viz např. usnesení zdejšího soudu ze dne 20. 6. 2019, č. j. 1 As 171/2019-48).

[5] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tam, kde kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona, je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pouze pro případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Po zhodnocení okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě splněny.

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že přestože se s rozhodnutím o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné nepojí přímo povinnost opustit území České republiky a k setrvání mimo její území by mohl být stěžovatel bezprostředně donucen až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, nemůže být tato skutečnost důvodem pro zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát uvedl (viz např. usnesení ze dne 11. 3. 2019, č. j. 5 Azs 36/2019-25), „[j]en stěžít lze totiž předpokládat, že stěžovatel má předejít případné zmiňované újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území České republiky a vystavovat se riziku, že mu bude uděleno správní vyhoštění, s nímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu na území Evropské unie na určitou dobu“. Obdobně viz též usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100. Pokud by tedy stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověno nebylo a právní účinky napadeného rozhodnutí by do konce řízení o kasační stížnosti nebyly odloženy, existuje reálné nebezpečí, že by stěžovatel byl nucen před meritorním rozhodnutím Nejvyššího správního soudu opustit území České republiky.

[8] Nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, představuje ve stěžovatelově případě především to, že by musel opustit území České republiky a jako čerstvě zletilý by byl nucen nastoupit povinnou vojenskou službu, přičemž nelze vyloučit riziko zapojení do válečného konfliktu. Toto nebezpečí stěžovatel tvrdil a osvědčil z otevřených zdrojů, kdy je zřejmé, že přestože aktuálně v dané oblasti neprobíhají žádné vojenské operace, situace mezi Arménií a Ázerbájdžánem je dlouhodobě napjatá. Je zřejmé, že případné vycestování by pro stěžovatele mohlo představovat závažnou

pokračování

újmu kvůli nucenému zapojení do řešení konfliktních situací na hranici mezi výše uvedenými dlouhodobě zneprátenými státy. Nadto by došlo k narušení jeho rodinných vazeb na otce, se kterým podle pohovoru ve věci mezinárodní ochrany žil již v Arménii a u kterého pobývá i v České republice. S ohledem na uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že stěžovateli hrozí dostatečně intenzivní újma, aby bylo možno kasační stížnosti přiznat odkladný účinek.

[9] Naproti tomu nelze z řízení před žalovaným, městským soudem ani z jiných okolností dovodit, že by přiznání odkladného účinku mělo způsobit jakoukoliv újmu jiným osobám. Lze proto dojít k závěru, že by újma hrozící stěžovateli v důsledku rozhodnutí městského soudu a žalovaného byla nepoměrně větší než možná újma hrozící jiným osobám v důsledku přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s., podle níž přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem, a má ji rovněž za splněnou. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se stěžovatel na území České republiky dopouštěl trestné činnosti. Ani žalovaný ve svém vyjádření neuvedl, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v posuzovaném případě mělo být v rozporu s jakýmkoliv důležitým veřejným zájmem. Lze tedy uzavřít, že podmínka absence rozporu s důležitým veřejným zájmem je splněna.

[11] Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 a 3 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, což vyvolává právní následky stanovené v § 78b zákona o azylu.

[12] Tímto rozhodnutím Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá, jak rozhodne o věci samé.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 15. ledna 2026

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu